

عنوان مقاله:

تعلیم تربیت و رابطه آن با انسان باایمان

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی حقوق، مدیریت، علوم تربیتی، روانشناسی و مدیریت برنامه ریزی آموزشی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

حمیده عادلی - دبیر

فاطمه تبرته فراهانی - دبیر

سید حسن نصیری - دبیر

فاطمه مردانی - دبیر

وحید ایزدی - دبیر

خلاصه مقاله:

عده ای با طرح عدم دخالت دین در تربیت انسان و ناکارآمدی آموزه های دینی که ناشی از نگاه منفی به دین و عدم شناخت دقیق از مکتب تربیتی آن است. این بحث را همچنان رویکردی به مباحث قدیمی و مربوط به زمان نابالغی علم، تلقی می کنند. آنان تربیت را تنها بر مدار عقل و شناخت انسان از خودش استوار می سازند، و قائل اند که تنها علم، قابلیت شناسایی دقیق از آدمی را دارد؛ در این دیدگاه رابطه ای میان دین و تربیت وجود ندارد. با ابطال نظریه علم گرایی مطلق، گرایشی به مباحث دینی و معنوی بروز کرد، اما در این رهیافت نیز بسیاری از نديشمندان غربی رویکرد انسان را به دین غیر وحیانی و انسان محور کافی دانسته و راه های تربیتی برگرفته از آن را نیز برای هدایت انسان در مسیر پر پیچ و خم زندگی کافی می دانند. در این نگاه، ملاک انسان، و نیازهای او و رفع آنها است. و در موارد نیاز به دین رجوع می کند و با خرد خود از آن بهره می جوید، اما هرگز خود را در اختیار دین قرار نمی دهد و نمی گذارد دین با راه های تربیتی خود برای او تصمیم گیری کند. با توجه به ناکارآمدی دین (انسان محور) در همه ی شوون و عرصه های زندگی و همه جانبه نیازهای مادی و معنوی او، ضرورت رویکرد به (دین وحیانی) احساس می شود. در این نگاه به دین، که دارای رویکردی زندگی مدار نیز می باشد، دین در زوایای مختلف زندگی، نقش آفرینی می کند و در متن زندگی حضور جدی و پرنرنگی دارد و پاسخگوی همه ی نیازهای اوست. در این نگاه به دین بحث از «دین و روش های تربیتی» ضرورت می یابد زیرا: بر این باوریم که خالق یکتا که به وجود آورنده و «رب» اوست بهتر از هر کسی انسان را می شناسد و بر نقاط ضعف و قوت او آگاه است و کامل ترین راه را دانسته و بهترین مقصد نهایی را برای او رقم زده است.

کلمات کلیدی:

پیامبران، تربیت، تعلیم، انسان محور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2005337>

